

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

El bé

Diu Aristòtil que tota acció i tot propòsit tendeixen, pel que sembla, vers algun bé. I per tant el bé és allò vers a què tot tendeix. Així arrenca la seva Ètica, on avança cap a la idea que de la mateixa manera que l'objecte de la ciència de la medicina és la salut, o la de la construcció de vaixells, la navegació, l'objecte de la ciència "principal": la política, ha de ser el bé. Això Aristòtil, però en temps de màsters falsos, cremes de supermercat que tomben presidències, carreres express i saquejos sovintejats ja veiem que el bé vers a què tot tendeix és més personal que col·lectiu.

Hi podem afegir una reflexió de Karl Jaspers que en el seu *Origen i meta de la història* es fixava el 1949 en com la tècnica ha establert una nova consciència del món. El nostre sentiment de l'espai terrestre s'escampa a tot el planeta per virtut del sistema modern de comunicacions, deia. L'eficàcia de la tècnica i el desconeixement dels seus límits, que serveix Jaspers, deu ser ara mateix lament per a molts dels nostres polítics

El rastre digital serveix ara per recuperar articles, tuits, currículums, robatoris, que deuen fer pensar a més d'un i una en el bé aristotèlic.

actuals. El rastre digital serveix aquests dies per recuperar articles, tuits, escrits, currículums, robatoris, que deuen fer pensar a més d'un i una en el bé aristotèlic.

Som les nostres accions, les nostres activitats, allò que fem? Som allò que mengem? O allò que ens empassem? Ho veiem amb els tuits del president Quim Torra (que el deuran perseguir tot el seu mandat tant si és curt com llarg), amb tots els mandataris del PP madrileny, amb el cas d'Elisenda Alamany i una xarxa social que ja no existeix: fotolog, o amb l'hemeroteca del diputat Girauta que en una entrevista deia que Cs, UpyD i VOX són la mateixa cosa. És clar que allò que diem ens situa, ens fa com som. I en el cas de les trajectòries públiques serveix per arribar a certs càrrecs. Per agafar notorietat, destacar i justament aquesta projecció acaba servint per accedir a alguns llocs en l'esfera política. I fins a quin punt en som esclaus, i de la mateixa manera que ajuden a pujar, poden ajudar a caure? I serà per mor de la tècnica i dels cercadors informàtics? És el bé allò vers a què tot tendeix?

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El mòbil d'Èdip

Dimarts vaig córrer a veure dues manifestacions culturals que s'acaben: l'exposició de William Morris al MNAC, que tanca demà, i *Èdip* al Romea, que es prorroga uns dies. Alexandre Cirici ens havia fet estudiar Morris, el creador d'Arts & Craft, moviment artístic i decoratiu que va fer agradables per dins les cases de Londres que per fora estaven intoxicades pels fums de la Revolució Industrial. Una col·lecció d'objectes bonics. Una mica més tard van arribar aquí. Com que vaig néixer en una casa antiga, em vaig sentir com a la de la meva infantesa. Quan rascaven la paret els pintors sempre trobaven un paper que semblava de Morris, i l'avia extretia els carquinyolis d'un galetter Arts & Craft que li havia tocat a la seva mare en una tómbola.

Cap al Romea. Passo per la plaça Sant Agustí i hi trobo a faltar el monument a l'actor Iscle Soler, de Gargallo: un bust que sembla que tingui el cos empresonat en un bloc de ciment o "que emergeixi d'un pou", segons Pla. Què s'ha fet de l'actor que va oferir funcions glorioses al Romea en l'època

“La tragèdia de Sòfocles no exclou l'humor, a base d'ironies

dels papers decorats a les parets? Quan arribi a casa escriuré a Lluís Permanyer per si ho sap. No em consta que fos un negrer com Antonio López.

Èdip. Molt al principi, quan el protagonista dialoga amb el cor que només li enumera desgràcies, sona un mòbil que sembla sortir de l'escenari. Com que havia llegit que era un muntatge "sense modernitats" me n'estranyo. L'oracle es comunicarà per telèfon? Sona una segona vegada, i per la cara assassina que fa Julio Manrique entenc que no estava previst i que ve de la platea. A mi la tragèdia *Èdip*, narració detectivesca amb uns embolics fa-

miliars extrems, sempre m'ha fet una mica de riure, si prescindim del final, i perdonin. Penso si Sòfocles, que hi treballa a fons l'anomenada ironia tràgica i les endevinalles ("avui, Èdip, naixeràs i moriràs") no en buscava l'efecte. La ironia, encara que sigui tràgica, conté un punt d'humor. Com devien acollir els espectadors que anaven en massa al teatre d'Epidaure menjant olives amb pinyol aquesta saturnal de pares, mares, fills i gendres en un palau? Ricard Salvat ens deia que plorant i aclaparats per la força funesta del destí. Vol dir? Freud la va acabar d'embolicar. Que la trucada del mòbil no fos d'un fill amb Erasmus que tot d'una s'ha recordat de la mare i que quan torni no reconeixerà el pare. Però *Èdip* és molt més que la reducció freudiana. És política, fins i tot actual, és una immersió en l'home, és el text més ben escrit i travat de tots. Fa plorar per excels. Manrique i el director Oriol Broggi, que ja ens havien ofert un *Hamlet* tan clar, tan net i tan entenedor com aquest *Èdip*, haurien d'anar a rescatar la figura patriarcal d'Iscla Soler o usurpar-li el lloc.